

Ubillighed, som man har klaget over. Thi deri giver jeg det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) Ret, at enten man tager det ene eller det andet Forslag, vil der blive Tale om ret forøgede Byrder fra Byernes Side. Det gælder Landstingets Forslag, som det gælder Regeringens og Kommissionens Forslag. Jeg kan ikke være enig i, at for Kjøbenhavn, som det i alle tre Tilfælde gaar mest ud over, er Ofret større efter Landstingets Forslag, som det ærede Medlem syntes at mene, end efter Kommissionens Forslag. Jeg kan ikke se bedre, end at, naar man tager de forøgede Byrder og trækker de formindskede Byrder derfra, faar man for Kjøbenhavn som Helhed et Offer af knap 800,000 Kr. efter Landstingets Forslag, medens man faar 1,150,000 Kr. efter Kommissionens Forslag. (*Scavenius*: Det ærede Medlem glemmer de ny 0,75 Ejendomsskyld i Landstingets kommunale Forslag). Ja, det ligger jo foreløbig ikke til Forhandling nu. (*Scavenius*: Ja, men det maa virkelig regnes med!) Det kunne vi senere komme ind paa, jeg tror ikke, at det da vil gøre nogen stor Forandring i min Beregning. I hvert Tilfælde er dette for mig ikke Hovedsagen. Jeg vil derfor ikke dvæle ved, om Ofret er lidt større i det ene Tilfælde end i det andet. Jeg kan nemlig vel tænke mig som Byrepræsentant at finde det fuldt forsvarligt at gaa med til en Reform, der lægger forøgede Byrder paa Byerne, men Betingelsen skulde rigtignok være, at der var en Erkendelse af, at herigennem havde Landbruget da naaet det, som det i mange Aar har forlangt, og hvis det alligevel skal lyde, at Landbruget vedblivende er overbebyrdet, saa bliver mit Motiv til at gaa med til denne Reform i høj Grad svækket. Jeg kan nemlig vel i Landstingets Forslag se et heldigt Grundlag for Fremtidens Skatter, men jeg maa samtidig indrømme, at i Øjeblikket vil det føre adskillig Ubillighed med sig over for den enkelte, og at finde det rigtigt kan altid have sin Vanskelighed, selv om man vil forsvare det med, at saadant vil følge med enhver Reform; den vil altid blive ubillig for nogle og til særlig Fordel for andre; naar saaledes Kommissionen har indført en ny Formue- og Indkomstskat og dermed pludselig lagt en stor Byrde paa Folk, som tidligere have været fuldstændig fri — paa alle Statens Lønarbejdere, saavel som paa Lønarbejdere ved privat Erhverv — saa vil den derved i mange Tilfælde have taget Byrden fra et Sted, hvor den bedre kan bæres, og lagt den paa Steder, hvor den

daarligere kan bæres. Og det samme vil være Tilfældet efter Landstingets Forslag. Der er saaledes ogsaa ganske sikkert noget ubilligt i, at t. Eks. Ejendomme her langs med Kysten, som tidligere have haft en ganske forsvindende Skat, paa en Gang sættes op i en ret betydelig Skat. Der kan ogsaa siges at være noget ubilligt i, at Ejendomme her i den indre By pludselig komme til at svare en forholdsvis høj Skat, som de tidligere have været fri for, til Fordel for Ejendomme i andre Dele af Byen. I disse og lignende Forhold ser jeg en Indvending, og jeg vilde ønske, at man, inden Sagen kommer til at ligge endelig for, vilde søge dette saa vidt muligt ændret ved passende Overgangsbestemmelser. Gør man imidlertid det, saa skønner jeg ikke rettere, end at man gennem Landstingets Forslag vil naa en virkelig god Reform af Ejendomsskatterne. Ved Siden deraf maa jeg for mit Vedkommende til Forskel fra andre ærede Medlemmer i allerhøjeste Grad ønske, at Landstinget ikke vil gaa bort fra Indkomstkildeskatten som Grundlag for den ny Skat. Thi til Forskel fra de fleste af dette Tings ærede Medlemmer ønsker jeg meget, naar vi gaa til en Skat paa Formue og Indkomst, at det da ikke bliver paa Basis af den Formue- og Indkomstskat, som Kommissionen har foreslaaet. Jeg har tidligere dvælet saa meget ved denne Skat, at jeg kun skal slaa min Hovedindvending fast, nemlig: at man kan gøre, hvad man vil, med en almindelig Formue- og Indkomstskat, man kommer dog ikke bort fra, at den i det hele og store vil komme til at bygge paa Folks Ærlighed. Den hviler paa et personligt Skøn af den, der selv skal yde Skatten, og dette Skøn skal vedkommende bygge paa meget løse og bevægelige Data. Selv de Forretningsfolk, der have et gennemført Bogholderi og skulde være i Stand til at vide, hvad Indtægt de have, ville i de fleste Tilfælde have vanskeligt derved eller ville i alt Fald gennem Formen for Opgørelsen være i Stand til at make ret godt paa Resultatet. Men i langt større Grad gælder det dog for de mange andre, som ikke have et saadant Bogholderi; disse ville kun være i Stand til at jugere, og ere de ikke samvittighedsfulde, kan man være vis paa, at deres Jugement vil gaa i Retning af at knibe saa meget som muligt bort fra Skatten. Det er dette upaalidelige Grundlag for Skatten, som man ikke kommer bort fra, fordi den vil og maa hvile paa vedkommende Skatteydere egen Opgivelse, og fordi denne atter maa hvile paa et i Reg-